

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Veroniky Poláčkovej v právnej veci žalobcu: **A. Š. K. I. B.**, T., *zastúpený: Mgr. V. H., Š.*, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/7076-58117/2005/991031-r zo dňa 16.08.2005, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/14/2006-92 zo dňa 03.02.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/14/2006-92 zo dňa 03. februára 2009 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zo dňa 03.02.2009 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/7076-58117/2005/991031-r zo dňa 16.08.2005, ktorým potvrdil rozhodnutie – dodatočný platobný výmer vydaný Daňovým úradom Bratislava III č. 602/230/23394/05 zo dňa 31.03.2005, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov, v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) vyrubil vlastnú daňovú povinnosť platiteľovi dane z pridanej hodnoty – žalobcovi za zdaňovacie obdobie august 2004 v sume 45 617,-- Sk, keď nadmerný

odpočet uvedený v daňovom priznaní bol – 1 344 292,-- Sk, vlastná daňová povinnosť určená daňovým úradom 45 617,-- Sk a rozdiel dane 1 389 909,-- Sk.

Krajský súd napadnutý rozsudok zdôvodnil tým, že daňové orgány sa dostatočne vysporiadali s tvrdeniami a dôkazmi, ktoré navrhoval žalobca a svojim konaním a rozhodnutím neporušili ustanovenia zákona o dani z pridanej hodnoty ako aj zákona č. 511/1992 Zb. Z predložených protokolov o výkone daňovej kontroly mal súd preukázané, že žalovaný žalobcu upozorňoval na ustanovenia rámcovej zmluvy zo dňa 01.07.2003, ktorá bola uzavretá medzi žalobcom a spoločnosťou I. S., s.r.o., B., a na základe ktorých nemohol žalovaný uznať žalobcovi uskutočnenie nadmerného odpočtu. Žalobca napriek tomu trval na znení tejto zmluvy a podľa vyjadrenia jeho splnomocneného zástupcu počas uskutočňovania daňovej kontroly uviedol, že touto rámcovou zmluvou sa žalobca vzdal časti svojich vlastníckych oprávnení a predovšetkým oprávnenia vec držať, užívať a požívať úžitky z nej a sám si ponechal výlučne oprávnenie s vecou disponovať. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný si nevykladal ustanovenie tejto zmluvy nesprávne ale presne tak, ako to uvádzajú jednotlivé ustanovenia zmluvy a ako ju vysvetľoval i splnomocnený zástupca žalobcu v daňovom konaní.

Žalovaný sa vysporiadal i s námietkami a dôvodmi odvolania voči prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu keď vo svojom rozhodnutí zdôvodňoval, prečo nemohol uznať odpočítanie dane v prvom zdaňovacom období z majetku, ktorý žalobca zveril do správy inému subjektu, ktorý s ním podnikal ako vlastník. S týmto právnym názorom žalovaného sa stotožňuje i súd, keďže z dokladov a vyjadrení žalobcu vyplýva, že tak ako on disponoval so svojim majetkom používali tento majetok i všetky tretie osoby a rovnako za prenájom tohto majetku platil a rovnakým spôsobom ako všetky tieto tretie osoby, získaval z vykonávania športovej činnosti na tomto majetku zisk. Z uvedeného je však zrejmé, že nepodnikal s týmto majetkom, ktorý bol v jeho vlastníctve, lebo s týmto majetkom podnikal tretí subjekt. Za to, že s týmto majetkom podnikal iný subjekt, žalobca ako vlastník nemal žiadne príjmy zo svojho podnikania, t.j. z prenájmu tohto majetku. Ďalším skutkovým a právnym problémom v rozhodnutiach správneho orgánu bolo dovyrubenie vlastnej daňovej povinnosti žalobcu v zmysle ustanovenia § 49 ods. 3 zákona č. 222/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov. Podľa tohto ustanovenia platiteľ nemôže odpočítať daň z tovarov a služieb podľa odseku 2, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb, ktoré sú oslobodené od dane podľa § 28 až § 41 s výnimkou poisťovacích služieb podľa § 37 a finančných služieb podľa § 39, ak sú poskytnuté zákazníkovi, ktorý nemá sídlo, miesto podnikania, prevádzkareň ani bydlisko na území európskych spoločenstiev, alebo ak sú tieto služby priamo spojené s vývozom tovaru mimo územia európskych spoločenstiev.

Podľa § 33 zák. č. 222/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, oslobodené od dane sú služby, ktoré úzko súvisia so športom alebo telesnou výchovou, dodávané osobám, ktoré sa zúčastňujú na športe alebo telesnej výchove, ak sú tieto služby dodávané právnickou alebo fyzickou osobou, ktorá spĺňa jednu podmienku, alebo viac podmienok podľa § 30 ods. 2.

Na strane 5 rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu sa žalovaný aj s námietkami, pokiaľ ide o dovyrubenie vlastnej daňovej povinnosti žalobcom vysporiadal, keď uvádzal, že správca dane neuznal odpočítanie dane z majetku o sumu 4 593,-- Sk z toho dôvodu, že nákup tovaru (galusky, športovú obuv, basketbalové lopty, kôš a autobus na dopravu športovcov) použil žalobca na dodávky služieb oslobodených od dane podľa § 33 zákona o DPH. Z predmetných listinných dôkazov je zrejmé, že tovary, ktoré správca dane neuznal za účelom odpočtu boli určené osobám, ktoré sa zúčastňujú na športe alebo telesnej výchove tak, ako to má na mysli ustanovenie § 33 zákona o DPH a vzťahuje sa teda na činnosť a služby, ktoré sú oslobodené od dane.

V zmysle ustanovení § 49 až § 51 platiteľ si môže odpočítať daň z majetku v rozsahu a za podmienok uvedených v týchto ustanoveniach.

Krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie rozhodnutí správneho orgánu, pretože podľa jeho názoru, správca dane a jeho správne orgány sa vysporiadali so všetkými skutočnosťami rozhodujúcimi pre vyrubenie dodatočného platobného výmeru a svoje rozhodnutie i dostatočne odôvodnili v zmysle príslušných zákonných ustanovení.

Žalobca v žalobe poukazoval i na ustanovenie článku 17 Šiestej smernice rady 77/388/EHS zo dňa 17.05.1977 v platnom znení, ktorá upravuje režim dane z pridanej hodnoty v rámci ES, ktorú prevzal zákon č. 222/2004 Z.z. a ktorou sa upravuje jednotný spôsob pri posudzovaní pravidiel odpočtu dane – nárok na odpočet dane podľa tohto rozhodnutia vzniká okamžikom, kedy sa odpočítateľná daň stáva splatnou.

Podľa § 78 zákona o DPH v odseku 1 sa uvádza, platiteľ je povinný do 25 dní po skončení zdaňovacieho obdobia podať daňové priznanie a v tej istej lehote zaplatiť vlastnú daňovú povinnosť.

Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že daň je splatná v nasledujúcom mesiaci toho, ktorého kalendárneho mesiaca v roku. V danom prípade išlo o daňové obdobie august 2004, za ktoré bola daňová povinnosť žalobcom nesprávne vypočítaná a preto i keby žalobca si uskutočnil daňový odpočet v neskoršom období, t.j. v čase, keď už nemal uzavretú zmluvu so spoločnosťou I. S., s.r.o., nemohol by uskutočniť daňový nadmerný odpočet za podmienok, ktoré by existovali v čase keď dodatočne uskutočňuje tento nadmerný odpočet ale za podmienok, ktoré existovali v auguste 2004, t.j. musel by brať do úvahy platnosť rámcovej zmluvy zo dňa 01.07.2003. Z uvedených dôvodov správca dane, podľa názoru prvostupňového súdu, sa aj s touto skutočnosťou vysporiadal a rozhodol v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami zákona o DPH.

Pretože súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu boli v súlade so zákonom rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal včas odvolanie žalobca uvádzajúc, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia ako aj z dôkazu, ktorý je rozporný a nedostatočný, nepreukazuje ani logický skutkový záver daňových orgánov. Žalovaný pri svojom postupe porušil procesné zásady daňového konania. Záver krajského súdu je nesprávny v rozpore so skutkovým stavom a je nelogický, keďže pri reklamnej a športovej činnosti, z ktorej dosiahol žalobca príjmy, ktorá je podľa ust. § 3 zákona o DPH ekonomická činnosť (podnikanie) a podlieha dani podľa ust. § 2 ods. 1 zákona o DPH disponoval so svojim majetkom tým, že ho poskytoval záujemcom na umiestnenie reklám čo považoval za používanie v zmysle ust. § 55 ods. 1 zákona o DPH a tiež ho používal pri športových súťažiach, z ktorých mal vstupné. Dosiahnuté príjmy z týchto činností, z ktorých žalobca odviedol DPH preukazujú nepochybne, že žalobca využíval svoj majetok, inak by tento príjem nemal. Žalobca ako vlastník disponoval so svojim majetkom pri poskytovaní umiestnenia reklám a dosiahol tak svoj podstatný príjem (z reklamy) tvoriaci až 98% z príjmov podliehajúcich dani a 65% z celkových príjmov dosiahnutých za obdobie od augusta 2004 tzn. od kedy sa stal žalobca platiteľom DPH do konca roku 2004. Zároveň je nepochybné, že svoj majetok žalobca používal aj pri svojej športovej činnosti na športové podujatia a súťaže z ktorých mal príjem zo vstupného a preto sú takéto dodávky služieb platiteľa podliehajúce dani podľa § 2 ods. 1 zákona o DPH, z ktorých žalobca daň odviedol a nejde v tomto prípade o služby úzko súvisiace so športom (športovú činnosť) oslobodené od dane v zmysle ust. § 33 zákona o DPH. Z administratívneho spisu vyplýva, že žalobca svoje tvrdenie o používaní svojho majetku v zmysle § 55 ods. 1 zákona o DPH podložil dôkazmi – zmluvami o reklame, dokladmi o príjme, účtovnými výkazmi, ktoré daňové orgány nezobrali ani do úvahy, neodôvodnili to vo svojom rozhodnutí v zmysle ust. § 30 ods. 3 zákona o správe dani zákona č. 511/1992 Zb. (ďalej ZSD) a žalovaný sa nevysporiadal so všetkými námietkami žalobcu v zmysle ust. § 48 ods. 6 ZSD.

Žalobca namietal v odvolaní aj voči druhému zisteniu správcu dane – neuznanie odpočtu dane podľa ust. § 49 ods. 3 zákona o DPH, kde poukázal na nesprávne právne posúdenie, pretože odpočet dane si uplatnil podľa ust. § 49 ods. 4 zákona o DPH, keďže si pomerne odpočítal daň odsúhlaseným koeficientom 0,79 z nakúpených tovarov – športových potrieb ako basketbalové lopty a kôš, športová obuv a materiál, galusky, autobus, ktoré používal súčasne aj pri dodávkach služieb súvisiacich so športom oslobodených od dane (§ 33 zákona o DPH) aj pri dodávkach športových služieb podliehajúcich dani (§ 2 ods. 1 zákona o DPH), z ktorých mal príjem zo vstupného. Daňové orgány svoje tvrdenie v tom zmysle, že žalobca používal nakúpené tovary „iba“ na oslobodenú športovú činnosť podľa § 33 zákona o DPH ničím nepodložili ani to neodôvodnili, nesprávne právne posúdili skutkový stav – v zmysle ust. § 49 ods. 3 zákona o DPH a žalobcovi neuznali pomerne odpočítanie dane. S námietkami žalobcu v tomto smere sa žalovaný vo svojom rozhodnutí vôbec nevysporiadal, ani neuviedol prečo k týmto námietkam neprihliadol, tým porušil ust. § 48 ods. 6 ZSD a ust. § 30 ods. 3 ZSD.

Podľa názoru žalobcu, žalobca využíval nepochybne svoj hmotný a nehmotný majetok pri podnikaní, a to tým, že ho poskytoval ako vlastník záujemcom na umiestnenie reklám

na objektoch a v priestoroch, v ktorých vykonával športovú činnosť (reklamná činnosť) z čoho dosiahol svoj podstatný zdaniteľný príjem. Poskytovanie umiestnenia reklám za úhradu je zdaniteľná činnosť resp. ide o dodávky služieb podliehajúce DPH (dani) a žalobca daň odviezol do štátneho rozpočtu v zmysle citovaného zákona o DPH ako platiteľ, ktorým je od augusta 2004. Z uvedeného právneho názoru súdu vyplýva, že iba prenájom majetku považuje za podnikanie, pri ktorom sa používa majetok v zmysle uvedenom v ust. § 55 ods. 1 zákona o DPH, takýto právny záver nemá oporu v žiadnom ust. zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH.

Žalobca poukazuje na to, že v daňovom odvolacom konaní doložil viacej dokladov preukazujúcich dodávky uvedených služieb a sú uvedené na str. 3 a 4 odvolania. Podľa jeho názoru aj jedna faktúra preukazuje splnenie hmotnoprávnej podmienky v zmysle § 55 ods. 1 zákona o DPH – používanie majetku žalobcom na dodávky služieb ako platiteľ, lebo použitím majetku na podnikanie je aj jedno použitie v zdaňovacom období, ani zo žiadneho ustanovenia zákona o DPH nevyplýva, že takéto použitie majetku musí byť len v tom zdaňovacom období v ktorom si uplatňuje platiteľ odpočet dane, nakoľko by to nebolo v súlade so Šiestou smernicou Rady 77/388/EHS zo 17.05.1977, ktorá upravuje uplatňovanie DPH v Európskej únii, ani by to nebolo v súlade s judikatúrou ESD.

Podľa názoru odvolateľa krajský súd nesprávne pochopil vznik práva na odpočet dane, keď uvádza odkaz na ust. § 78 ZODPH, nie je to v súlade s článkom 17 ods. 1 citovanej Šiestej smernice: „Právo na odpočet dane vzniká v čase splatnosti odpočítateľnej dane.“ Uvedené ustanovenie zákona o DPH neupravuje čas splatnosti odpočítateľnej dane. Splatnosť DPH podľa ustálenej judikatúry ESD vznikne, keď sa dodá tovar alebo poskytne služba a v prípade použitia majetku podniku vzniká v okamihu daného použitia.

Krajský súd v rozpore s obsahom spisov tvrdí, že z listinných dôkazov je zrejmé, že tovary (galusky, športovú obuv, basketbalové lopty, kôš, autobus), z ktorých správca dane neuznal odpočet dane sa vzťahujú na služby oslobodené od dane podľa § 33 zákona o DPH. Takéto tvrdenie je v rozpore so skutkovým stavom a ani to z predložených dokladov žalobcom jednoznačne nevyplýva. Poukazujeme na to, že aj zo samotného postavenia žalobcu ako občianskeho združenia vzniknutého za účelom športovej a telovýchovnej činnosti vyplýva, že ak sa stal platiteľom DPH v zmysle citovaného ustanovenia zákona o DPH, musí nevyhnutne vykonávať činnosti (podnikanie) podliehajúce dani podľa zákona o DPH, takýto subjekt ale vykonáva, tak ako žalobca aj činnosti (podnikanie) nepodliehajúce dani (oslobodené). Táto skutočnosť nepochybne dokazuje, že nakúpené tovary žalobca môže využívať jednak na činnosti nepodliehajúce dani, jednak alebo aj súčasne na činnosti podliehajúce dani. Žalobca pri dodávkach služieb platiteľa uskutočňované dosiahnutím príjmov zo vstupného na športové (basketbalové) zápasy, ktoré sú podliehajúce DPH, používal uvedené športové potreby, ale nakúpené tovary aj resp. súčasne používali športovci pri tréningoch a inej telovýchovnej činnosti, čo je športová činnosť od dane oslobodená podľa § 33 zákona o DPH. Žalobca toto namietal v odvolaní a preukazoval, že si uplatnil správne odpočet dane z týchto nakúpených tovarov podľa § 49 ods. 4 zákona o DPH. Túto skutočnosť

žalobca doložil dokladmi o príjme zo vstupného na športové podujatia a tým, že mal odsúhlasený koeficient na pomerné odpočítanie dane – správcom dane podľa § 50 ods. 3 zákona o DPH.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 03.02. 2009, č.k. 2S/14/2006-92 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/222/7076-58117/2005/991031-r zo dňa 16.08.2005 v spojení s dodatočným platobným výmerom Daňového úradu Bratislava III č.602/230/23394/05 zo dňa 31.03.2005 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný dňa 27.04.2009 uvádzajúc, že s odvolacími dôvodmi žalobcu nesúhlasí nakoľko v § 55 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH je jasne definované, že osoba, ktorá sa stala platiteľom dane si môže odpočítať daň viažucu sa k majetku, ktorý nadobudla pred dňom, keď sa stala platiteľom. Platiteľ si však nemôže odpočítať daň, ak majetok nepoužije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ. Platiteľ môže odpočítať daň podľa vyššie cit. ustanovenia v rozsahu a za podmienok uvedených v § 49 až 51 zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH. K tomuto záveru správca dane aj odvolací orgán dospeli v rámci dokazovania pri daňovej kontrole dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2004, kde si žalobca uplatnil nárok na odpočítanie dane z majetku, ktorý však rok pred registráciou previedol na základe rámcovej zmluvy na spoločnosť I. S., s.r.o., ktorú poveril vykonávaním správy, údržby, opravy a rekonštrukcie, prevádzky, zabezpečenia užívania všetkého hnutel'ného aj nehnuteľného majetku vo vlastníctve žalobcu. Na základe uvedeného správca dane dospel k názoru, že ak platiteľ zveril do správy celý svoj majetok inému subjektu, ktorý s ním podniká, t.j. nakladá s ním vo svojom mene a na svoj účet, nemôže si tento platiteľ dane uplatniť daň na vstupe z majetku, ktorý využíva iný platiteľ dane. Správca dane počas výkonu kontroly žiadal žalobcu o podrobné vysvetlenie práv a povinností vyplývajúcich z nepomenovanej zmluvy v záujme správneho posúdenia skutkového stavu zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 08.12.2004 č. 602/341115622/04 a 15.02.2005 č.602/341110886/05, ako aj výzvou na písomné vyjadrenie k obsahu rámcovej zmluvy zo dňa 17.01.2005 č.602/34113436/05. Rámcová zmluva uzatvorená so sesterskou spoločnosťou I. S., s.r.o., B. bola podpísaná rok pred registráciou žalobcu za platiteľa DPH, a napriek tomu vraj nebol dôvod na jej spresnenie dodatkom.

Žalovaný nemôže súhlasiť s názorom žalobcu, že neuznanie odpočítania dane v prvom zdaňovacom období z majetku, ktorý zveril žalobca do správy tretej osobe, ktorá s ním podniká, je v rozpore so skutkovým stavom, nakoľko, ak sa bezodplatne so zvereným majetkom podniká iná osoba ako vlastník vo svojom mene na svoj účet, a vlastník môže využívať svoje športoviská za ceny, ako platia tretie osoby, tak v tomto prípade nevyužíva svoj majetok ako platiteľ dane.

Sporným bodom zmluvy je teda článok II. ods. 2, kde si žalobca vyhradzuje právo využívať všetky objekty *pre plnenie svojho základného cieľa pri dodržaní rovnakých cenových podmienok, ako platia tretie osoby*. Podľa vyjadrenia žalobcu neplatí za užívanie vlastného majetku, ale sa podieľa na výške nákladov, ktoré neboli kryté výnosmi z prenájmu tohto majetku tretími osobami. Článok I. bod 3 rámcovej zmluvy však obsahuje znenie: „I. S., s.r.o., je ďalej povinný za podmienok stanovených v tejto rámcovej zmluve odplatne AŠK poskytovať majetok do užívania, aby mohol plniť svoje poslanie tak, ako je vymedzené v stanovách AŠK“. Na nepresnú a protichodnú formuláciu textu rámcovej zmluvy poukazoval správca dane od začiatku daňovej kontroly, čo platiteľ po prvýkrát pripustil až v odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru. Uzatvorenie neštandardnej formy rámcovej zmluvy odôvodnil právny poradca daňového subjektu tým, že vlastnými silami nezvládali spravovanie takého rozsiahleho majetku, a preto ním poverili sesterskú spoločnosť.

Fakturácia nákladov v zmysle Rámcovej zmluvy od spol. I. S., s.r.o., na AŠK s DPH bola žalobcovi správcom dane uznaná, ako prijaté zdaniteľné plnenie, ktoré potom využíva na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení, napr. aj na reklamnú činnosť. Žalobca priloženými faktúrami k odvolaniu č. 540 z 15.04.2004, č. 877 z 15.07.2004, č. 1464 z 15.10.2004, č. 1849 z 15.01.2005 a č. 216 z 15.03.2005 chcel dokázať, že neplatí za užívanie svojho vlastného majetku spoločnosti I. S., s.r.o., uvedené faktúry neboli medzi kontrolovanými dokladmi za prvé zdaňovacie obdobie t.j. august 2004, nakoľko sa netýkali kontrolovaného zdaňovacieho obdobia, v ktorom bola uplatnená daň z majetku nadobudnutého pred registráciou platiteľa DPH.

Z predložených dokladov vyplýva, že žalobca nepodniká s majetkom, ktorý bol zverený inému subjektu do užívania, a preto nemá právo na odpočítanie dane, ktorá sa vzťahuje k majetku, ktorý bol zverený spoločnosti I. S., s.r.o., ktorá s ním podniká a ona by mala mať právo na odpočítanie dane, napr. z opráv a údržby majetku, avšak za predpokladu, že vykonáva plnenia s daňou na výstupe, resp. ak má kombinované činnosti, mala by uplatniť koeficient v zmysle § 50 zákona č. 222/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov.

Žalovaný zastáva názor, že Krajský súd v Bratislave rozhodol správne, keď žalobu zamietol s odôvodnením, že postup správnych orgánov oboch stupňov i napadnuté rozhodnutia boli v súlade so zákonom. Navrhol, aby Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 2S/14/2006-92 zo dňa 03.02.2009 ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu, postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP v spojení s § 250ja ods. 3 OSP rozhodol o odvolaní žalobcu bez pojednávania, keď oznámil verejné vyhlásenie rozsudku na internetovej stránke najvyššieho súdu www.supcourt.gov.sk a na úradnej tabuli najvyššieho súdu a o odvolaní žalobcu rozhodol spôsobom podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 OSP tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 55 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty, v znení neskorších predpisov, ďalej len zákon o DPH, osoba, ktorá sa stala platiteľom, môže odpočítať daň viažucu sa k majetku, ktorý nadobudla pred dňom, keď sa stala platiteľom. Daň pri uvedenom majetku, ktorý je podľa osobitného predpisu odpisovaným majetkom, platiteľ zníži o pomernú časť dane zodpovedajúcu odpisom; platiteľ, ktorý nie je účtovnou jednotkou, použije pri znížení odpočítateľnej dane postup ako platiteľ, ktorý je účtovnou jednotkou. *Platiteľ nemôže odpočítať daň, ak majetok nepoužije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ.*

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, ekonomickou činnosťou (ďalej len "podnikanie") sa rozumie každá činnosť, z ktorej sa dosahuje príjem a ktorá zahŕňa činnosť výrobcov, obchodníkov a dodávateľov služieb vrátane ťažobnej, stavebnej a poľnohospodárskej činnosti, činnosť vykonávanú ako slobodné povolanie podľa osobitných predpisov, 1) duševnú tvorivú činnosť a športovú činnosť. Za podnikanie sa považuje aj využívanie hmotného majetku a nehmotného majetku na účel dosahovania príjmu z tohto majetku.

Podľa § 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 v znení neskorších predpisov, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný len návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 2 ods. 3 tohto zákona, správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Podľa odseku 6 tohto ustanovenia pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 30 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tak ustanovuje zákon. V odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, na základe ktorých sa rozhodovalo.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po oboznámení sa s dôvodmi odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ako aj po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho a súdneho spisu dospel k záveru postupom podľa § 372p ods. 1 OSP,

že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických a právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňového súdu a s rozsudkom sa stotožnil v celom rozsahu.

Odvolačí súd sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho spisu, ako aj so znením rámcovej zmluvy, ktorú žalobca uzavrel dňa 01.07.2003 so spoločnosťou I. S., spol. s r.o., B. podľa § 51 Občianskeho zákonníka. Zo znenia uvedenej zmluvy, článku 6 ods. 1, odvolací súd zistil, že táto zmluva mohla byť zmenená len vo forme písomných dodatkov. K uzavretiu dodatku k zmluve ku dňu vykonania daňovej kontroly neprišlo. Žalobca sa stal od 01.08.2004 platcom DPH s tým, že bolo stanovené mesačné zdaňovacie obdobie. Žalobca podal za kontrolované zdaňovacie obdobie mesiac august 2004 dodatočné daňové priznanie dňa 25.10.2004.

Z obsahu článku I. bod 1 predmetnej rámcovej zmluvy vyplýva z , že žalobca poveril I. S., s.r.o., B., aby pre neho vykonával správu, údržbu, opravy a rekonštrukcie prevádzky, zabezpečoval užívanie všetkého hnutel'ného ako aj nehnuteľného majetku vo vlastníctve AŠK, ktorého úplný zoznam tvorí prílohu č. I k zmluve. Zároveň AŠK postupuje na I. S., s.r.o., B. práva a povinnosti prenajímateľa majetku. Predmetná rámcová zmluva nebola v období mesiaca august 2004 zmenená ani doplnená ďalším písomným dodatkom.

Na podklade zisteného skutkového stavu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd vec rozhodol vecne správne, keďže v rozhodujúcom období žalobca nepoužíval majetok na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ, keďže celý svoj hnutel'ný aj nehnuteľný majetok na podklade článku I. ods. 1 rámcovej zmluvy zo dňa 01.07.2003 postúpil na I. S., s.r.o., B. vrátane práva a povinností prenajímateľa majetku. Pokiaľ by žalobca v rozhodujúcom období majetok užíval, mal v rámcovej zmluve dohodnuté rovnaké podmienky ako tretie osoby, teda mohol používať uvedený (svoj vlastný) majetok len odplatne, čo vyplýva z článku I. bod 3 uvedenej zmluvy. Podľa článku II. bod 2 rámcovej zmluvy zo dňa 01.07.2003 žalobca si zároveň vyhradil predmetné právo využívať všetky objekty – športoviská pre plnenie základného cieľa pri dodržaní rovnakých podmienok ako platia pre tretie osoby.

Podľa článku I. bod 3 veta druhá I. S., s.r.o. je ďalej povinný za podmienok stanovených v tejto zmluve odplatne AŠK poskytovať majetok do užívania, aby tento mohol plniť svoje poslanie tak, ako je vymedzené v stanovách AŠK.

Z uvedených článkov rámcovej zmluvy zo dňa 01.07.2003 teda vyplýva prednostné právo využívať objekty športoviska pre plnenie športových cieľov žalobcu, avšak za odplatu pre I. S., s.r.o. V tomto prípade zo zisteného skutkového stavu je nepochybné, že na podklade rámcovej zmluvy žalobca zveril celý svoj majetok do správy údržby prevádzky spoločnosti I. S., s.r.o., ktorá s ním podnikala. Keďže žalobca celý svoj majetok zveril uvedenej spoločnosti, nevznikol mu nárok na odpočet DPH tak, ako si ho uplatnil, keďže nesplnil zákonné podmienky tak, ako vyplývajú z § 49 zákona č. 222/2004 Z.z., keďže nepreukázal, že by daň z tovaru a služieb použil na účely svojho podnikania. Keďže žalobca v predmetnom období

nedisponoval majetkom, nemohol ho využiť na účely podnikania, z tohto dôvodu nemá nárok ani na odpočítanie dane z tovarov a služieb, ktoré použil na účely svojho podnikania, pretože nesplnil prvotnú podmienku, že by so svojim majetkom vyvíjal nejakú podnikateľskú činnosť, keďže v rozhodujúcom období podľa rámcovej zmluvy celý majetok žalobcu v súlade s článkom I. ods. 1, využívala spoločnosť I. S., s.r.o., B. Počas daňového konania žalobca nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by preukázal, že prišlo k podpisu dodatku k predmetnej rámcovej zmluve, ktorý by mohol zmeniť skutkový stav a následné právne posúdenie veci. Z tohto dôvodu dospel senát Najvyššieho súdu SR k záveru, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/14/2006-92 zo dňa 03.02.2009 ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd návrh žalobcu, aby sa obrátil na ESD s prejudiciálnou otázkou, či žalobcovi v postavení akom mal v tom čase, vzniklo právo na odpočet dane, neakceptoval pretože Šiesta smernica bola do právneho poriadku Slovenskej republiky prebraná a v tomto konaní nebolo potrebné sa vysporiadať s otázkou, či žalobca stráca alebo nestráca právo na odpočet dane ani v prípade, ak by si ho aj uplatnil až po ukončení rámcovej zmluvy, keďže súd v tomto konaní preskúmaval rozhodnutie daňových orgánov, ktoré žalobcovi vyrubili daň za mesiac august 2004, t.j. za obdobie, v ktorom bola rámcová zmluva platná. Posúdením žalobcom formulovanej otázky sa súd v tomto konaní nezaoberal, keďže nesúvisí s posudzovaným zdaňovacím obdobím.

Poukazujúc na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 14/2006-92 ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 246c ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal v odvolacom konaní úspech, nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 18. februára 2010

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková